

...egy utolsó beszélgetés...de néha szakadozik a vonal...

Drága Pistám!

Az utolsó telefonos beszélgetésünkben még bizakodva nosztalgizáltunk...

koncertekről, élményekről...

a Zenéről ...

amiben éltél és ami olyan csodálatos élményeket adott-gazdagítva mindannyiunk lelkét!

Megrendülés!!!

...ez az első érzés...felfoghatatlan!

...aztán előjön a több mint negyed évszázad, amelyet Melletted tölthettem!

Veled indult, melletted nőttem fel, vittél magaddal bele a sűrűjébe...

Tőled tanultam-tanultunk életünknek abban a szakaszában amikor még kerestük a helyünket a zenekarban a zenében az életben...

Nehéz megfogalmazni mit is tanultunk, ezt azok tudják akik benne élnek ...

tisztelet - alázat a zene és kollégák iránt ...

néha elég egy szó, vagy egy zenei megoldás...

a zenekari hagyományok, tradíciók, a hangszeres titkok...

amiket a nagy karmesterektől lehetett tanulni...

Tanultunk!...

mint ahogy Te is tanultad Géza bácsitól, Tibitől, és átadtad...

„Janikám-a koncert a pillanat varázsa...”

„Janikám - a koncerten kockáztatni kell és varázsolni, Géza ezt így fújta-...”

„Tibi ezt így formálta, mi pedig így játszunk...”

s te adtál, segítettél – instruáltál...

Emberi és művészi nagyságod példaértékű!

Mennyi emlék, emlékezetes koncert...

a tiszta kiművelt gyönyörű klarinéthang - az ösztönös művészi megfogalmazás ami a koncerten a varázslatos pillanatokot jelentette!

A maximális felkészültség mellett irigylésre méltó volt, hogy minden körülmények között tudtad a maximumot adni...

Végig kísértük egymás életét, a nagy pillanatokot szavakban is átélhettük...

Így aztán elég volt egy mozdulat, egy zenei gesztus és megszületett a Hebridák solo...

ezzel indultunk!

Párbeszéd...

ez volt a mi közös zenei nyelvünk, amit méltóan tudtunk kifejezni Ponchielli: IL Convegno c. művének felvételével...

Megrendülés, ez maradt...

Nehezen ragadtam tollat, de a lélek nem hagyta...

A Tőled kapott értékeket soha nem feledve, Jani

(Szepesi János)